

ge synspunkter – også sundhedspolitisk – være glade for. Det er vigtigt at sige, at dér kan samfundet jo også godt i beskeden grad hjælpe faciliteter på vej, men naturligvis kan det ikke gøres på samme bastante måde, som det gøres inden for den organiserede idræt.

Men jeg skal da udtrykke stor tilfredshed med, at der finder en stor ikkeorganiseret idrætsaktivitet sted overalt i Danmark. Jeg synes ikke, foreningerne skal have nogen problemer med, at det er sådan, og jeg synes ikke, de skal bestrebe sig vanvittigt meget på at fange de folk ind, hvis de nu ikke vil være medlemmer.

Så vil jeg takkø for hr. Helge Sanders indlæg og kvittere for, at han kunne høre, at det var et radikalt indlæg. Det var nu på regeringens vegne, jeg talte. Det citat fra Det Fri Aktuelt i mandags, som jeg har hørt nogle gange nu, er jo ikke et citat fra et debatindlæg eller en kronik, som jeg har skrevet. Det er fra et interview. Men det gengiver meget godt de synspunkter, jeg også har givet udtryk for i dag; at det er vigtigt også at lave opsøgende arbejde for at sikre, at idræts-tilbud kan komme ud til de meget idrætsfremmede grupper.

Jeg har ikke sagt, at det er idrætsforeninger, der skal lave det, men jeg vil gerne diskutere med organisationerne, om de har mulighed for at gøre det, om f.eks. DGI og Danmarks Idræts-Forbund og Dansk Firmaidræt har vilje til specielt at bruge uddannelsesmidler og instruktørmidler på at løse den her opgave eller ikke. Det er ikke noget, jeg regner med at den frivillige foreningsleder på lokalt plan skal lave, men det er noget, hovedorganisationerne godt kunne overveje at satse på med en mere direkte hjælp til de foreninger, der måske især er placeret i de geografiske områder, hvor denne indsats er nødvendig.

I øvrigt vil jeg sige, at den måde, som DGI i hovedstaden arbejder på, efter min opfattelse er i den retning, og det viser sig, at man vil satse på den måde. Mit spørgsmål, når jeg møder idrætsledere, vil så være, om man også er villig til at udbrede den arbejdsform til andre steder i landet, og om man har overvejelser i den retning. Det er ikke kortlagt nok. Jeg er i hvert fald ikke bekendt med det.

Det er rigtigt, at Kulturministeriet også har fået en tilsvarende stigning i sine idrætsmidler, og foreløbig har Kulturministeriet altså 38 mio. kr. at råde over; det er fuldkommen korrekt. Det beløb kan jo enten blive større eller mindre i fremtiden.

Så vil jeg kort sige om tv-rettig-hedsdiskussionen – der glemte jeg at svare hr. Brian Mikkelsen i den første runde – at diskussionen egentlig er løbet af sporet. Der er på intet tidspunkt i den nationale debat og i debatten i forhold til EF-direktivet tale om, at der skal fastsættes priser, at der skal lægges loft over priserne.

Det, vi slås for i EU-sammenhæng, er, at de tv-betalingskanaler, der opkøber rettighederne til en sportskamp, får pligt til at videresælge dem, uden at prisen bliver bestemt i forvejen, at videresælge dem til en public service-kanal.

Diskussionen er så om, hvilke idrætsbegivenheder det skal være. Den har vi haft her i Folketingssalen for et par uger siden, og den tager jeg gerne igen på et senere tidspunkt, når arbejdet med EF-direktivet er skredet længere frem. Men der er på intet tidspunkt tale om krav om faste priser og sætten det frie marked ud af spillet.

Så derfor var den debat, der blev ført på det område før, måske ikke så indholdsmæssigt tung.

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg vil godt gentage, hvad jeg sagde i min tale som kommentar til redegørelsen og også til kulturministerens seneste replik:

Vi er meget enige fra konservativ side i mange af de ting, som kulturministeren har skrevet i redegørelsen, og som han også fremturer med. Men der er nogle områder, hvor vi er uenige, og dem skal vi selvfølgelig gøre opmærksom på.

Et af områderne er tv-rettighederne. Det er lidt naivt at tro, at fordi man siger til en betalingskanal, at den skal videresælge til en public service-station, stiller man på den måde markedet frit.

Det er klart, at hvis en æbleplantageejer havde 1 t æbler, han skulle sælge, og han kun kunne sælge til én købmand, så var det nok købmanden, der fik lov til at fastsætte prisen.

Sådan er det selvfølgelig også med tv-rettighederne; det vil ikke være markedskræfterne, der afgør det, og idrætten vil få færre penge for sine produkter. Og det vil jo være synd og skam for de mange mennesker, der dyrker idræt, og som skal have glæde af pengene i sidste ende.

Så er der spørgsmålet om kulturministerens nye kæphest. Alle ministre har jo en eller anden kæphest, og den radikale ministers kæphest er så den uorganiserede idræt. Det lyder meget flot, og det lyder meget radikalt.